

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΥΓΛΑΨ

Συνδρομή ἰτησια: Ἐν Ἑλλάδι, πρ. 8. ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πρ. 12 — Ἐκαττον φυλ. τιμῆται λ. 10. — Γραφεῖον Κ. ο. ρ. ἐν τῇ τ. π. τῆς Κορίνθου. — Αἱ τῶν περιοδικῶν ἀπορροῖαι ἐπιστολαὶ διευθύνονται πρὸς τὸν ἰκδοτὴν.

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΛΗΣ

ΡΟΖΙΝΑ Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ

Συνέχεια· ἰδὲ σελ. 172.

Ἡ νέα ἐπέεασε τὸν τρέμοντα βραχιονά της εἰς τὸν τοῦ Λουκιανοῦ.

— Ἄγωμεν, εἶπεν οὗτος.

Καί, διασχισαντες τὴν Piazza della Signoria, εἰσῆλθον μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ὁδὸν Porta-Rossa.

Ε'

Μετά τινα ἔτι βήματα, ὁ νέος ἔστη πρὸ τῆς θύρας γωνιαίας οἰκίας, ἐχούσης τὴν εἰσοδὸν ἐν τῇ ὁδῷ Pellicieria, διατεμουσῆ τὴν ὁδὸν Porta-Rossa.

— Τί θά κάμωμεν ἐδῶ, κύριε; ἠρώτησεν ἡ Ἰταλίς, ἐξετάζουσα μετὰ προσοχῆς τὸ ἐξωτερικὸν τῆς οἰκίας.

— Εἶναι ἡ κατοικία μου, ἀπεκρίθη ὁ Λουκιανός, σύρας τὸν θάμιγγα τοῦ κώδωνος.

— Ἄ, ἡ κατοικία σας . . . εἶπεν ἡ νέα μετὰ τινος δειλίας.

Ἡ θύρα μετ' ὀλίγον ἀνεψῆθη, γυνὴ δέ τις, παρῆλικος ἤδη, ἐφάνη εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος, κρατοῦσα λύχνον.

— Νομίζω, κυρία, εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ νέος, ἅμα εἰσελθὼν, ὅτι πλησίον τοῦ δωματίου μου ὑπάρχει ἐν τοιοῦτον κενόν.

— Δηλαδὴ . . . ὑπάρχει . . . ὑπῆρχεν . . . ἐτραύλισεν ἡ οἰκοδέσποινα, παρατηροῦσα ἐναλλάξ τὸν Λουκιανὸν καὶ τὴν Ἰταλίδα, ἥτις κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ ἑλαφρὸν ἐρύθημα ἐχρωμάτιζε τὰς παρειάς της.

— Δηλαδὴ ὑπάρχει, ὑπέλαθεν ὁ Λουκιανός μειδιών, καὶ θὰ τὸ δώσητε εἰς τὴν δεσποινίδα ἐδῶ. Μ' ἐννοεῖτε;

— Ναί, κύριε Λουκιανέ, ἀλλά . . .

— Δὲν ἔχει ἀλλά . . . Ὅθ' ἦτο φοβερόν νὰ μὴ

δύναται τις νὰ εὔρη οἶκημα ἐν Φλωρεντία, ὅπως διέλεθ' τὴν νύκτα του.

— Ὅθ' αὖ μείνη πολλὰς ἡμέρας ἡ δεσποινίς; ἠρώτησεν ἡ οἰκοδέσποινα.

— Ὅσας θέλει καὶ ἔχει ἀνάγκην . . . Εἶναι ξένη . . . Σὰς προπληροῖε μάλιστα τὸ ἐνοίκιον μιᾶς ἐβδομάδος, ἂν ἀγαπάτε.

— Ὅσον δι' αὐτὸ εἶναι περιττόν. Ἄρχει ὅτι μᾶς τὴν συνιστᾷ ὁ κ. Λουκιανός.

— Τέλος πάντων, . . . Εὐχαριστῶ, κυρία μου. Ἐμπρός, δεσποινίς, ἀναβῆτε.

Ἡ νεᾶνις, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ δικλόγου τούτου, δεκάκις ὠχρίασε καὶ ἠρυθρίασεν ἐναλλάξ, διότι ἐνόησε τὴν αἰτίαν τῶν δισταγμῶν τῆς οἰκοδέσποινης, ἀλλ' ἔμεινε σιωπῶσα. Σχεδὸν μετενόησεν, ἀκολουθήσασα τὸν νέον, καὶ πολλάκις τῇ ἐπῆλθεν κατὰ νοῦν νὰ τὸν ἀφήσῃ καὶ νὰ φύγῃ· ἀλλ' ἡ ἰδέα μεγαλειτέρων κινδύνων, ὁ φόβος τῆς παντελοῦς περὶ αὐτὴν ἐρημίας τὴν ἀνεχαίτισεν.

Ἐνῶ ἀνῆρχοντο τὴν κλίμακα, προπορευομένης τῆς ξανθῆς Ἰταλίδος καὶ ἀκολουθοῦντος τοῦ Λουκιανοῦ, οὗτος ἠσθάνθη τὸ φόρεμά του συρόμενον ἐκ τῶν ὄπισθεν, στραφεὶς δὲ εἶδε τὴν οἰκοδέσποιναν, ἔχουσαν τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα καὶ παραγγέλλουσαν αὐτῷ σιωπὴν.

— Κάτι θὰ σὰς εἶπω ἰδιαιτέρως, κύριε Λουκιανέ, τῷ εἶπε σιγαλῶς.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Λουκιανός διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου.

Διῆλθον οὕτω μικρὰν αἴθουσαν, χρησιμεύουσαν ὡς ἐστιατήριον.

— Ἰδοὺ τὸ δωμάτιόν σας, δεσποινίς, εἶπεν ὁ νέος, ὀδηγῶν αὐτὴν εἰς μικρὸν κομψότατον οἶκημα, κείμενον παρὰ τὴν μικρὰν αἴθουσαν. Ἀλλά, τί διάβολο! δὲν θὰ μάθω τὸ ὄνομά σας, ἐπὶ τέλους, καὶ θὰ πευθῶμαι πρὸς ὑμᾶς μόνον μετὰ τὸ δεσποινίς;

— Διότι ὄχι, κύριε ; . . .

— Λοιπόν ;

— Ὄνομάζομαι Ῥοζίνα.

— Ῥοζίνα ἰ νόστιμον ὄνομα ! ὑπέλαβεν ὁ νέος, βλέπων ἀτενῶς τὴν νεάνίδα καὶ μειδιῶν φιλικῶς. Λοιπόν, Ῥοζίνα, σὰς ἀρέσκει τὸ δωμάτιόν σας ; . . . ἤξεύρεις ; θὰ εἴμεθα γείτονες . . . Φέρετέ την, κυρία, προσέθηκεν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν οἰκοδέσποιαν, ὅτι τῇ ἀναγκαιοῖ. Αὔριον, κόρη μου, ἐάν θέλῃς τι, δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς ἄλλο, παρὰ νὰ κρούσῃς τὸν κώδωνα, καὶ ἡ κυρία θὰ σοὶ φέρῃ ὅ,τι ἀγαπᾷς. Ἐκτὸς πλέον, ἂν ἐπιθυμῆς νὰ μοῦ κάμῃς τὴν τιμὴν νὰ πάρῃς τὸ πρόγευμά σου μαζῆ μου.

— ὦ ! κύριε ! . . .

— Ἄς λείπουν, παρακαλῶ, αἱ εὐχαριστήσεις . . . Αληθινά ἰ σοὶ ἀρέσκουν τὰ μυρωδικά ; Ἐγὼ τρελαίνομαι δι' αὐτά. Ἐχω μέσα ἓνα σωρόν, τὰ ὅποια ἠγόρασα ἀκριβῶς σήμερον. Τὰ ἀγαπῶ πολὺ, ἀλλὰ προτιμῶ τὴν εὐωδιαν των, ὅταν αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ ἀνθη, ὡς σύ, εἶπεν ὁ Λουκιανὸς μειδιῶν μετὰ τινος χαριεντισμοῦ. Θὰ σοὶ τὰ στείλω τώρα μὲ τὴν κυρίαν, ὥστε αὔριον νὰ βάλῃς ὅσα θέλεις.

Ἡ νέα, ἀκούσασα ταῦτα, ἔρριψε πρὸς τὸν Λουκιανὸν βλέμμα, ἐν ᾧ ἐξωγραφοῦντο ὄλοι οἱ φόβοι καὶ αἱ ὑπόνοιαι, ἃς πρότερον εἶχε συλλάβῃ περὶ τῆς πρὸς αὐτὴν παραδόξου συμπεριφορᾶς τοῦ Λουκιανοῦ.

— Καὶ τώρα, ἐπειδὴ εἶσαι κατάκοπος, σὲ ἀφίνω νὰ ἡσυχάσῃς. Καλὴν νύκτα, Ῥοζίνα μου αὔριον.

Καὶ ὁ Λουκιανὸς, παραλαβὼν τὴν οἰκοδέσποιαν, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου τῆς νέας.

— Τί ἠθέλετε νὰ μοῦ εἶπητε, κυρία ; ἠρώτησεν αὐτήν.

— Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸ δωμάτιόν σας, καὶ σὰς τὸ λέγω.

— Λοιπόν ἐμπρός ἰ ἔχετε νὰ μοῦ εἶπητε τίποτε σπουδαῖον ; ἠρώτησεν αὐτήν, ἅμα εἰσελθὼν.

— Ὅτι παρέβητε τὰς συμφωνίας, τὰς ὁποίας ἐκάμαμεν, ὅταν κατωκήσατε ἐν ἀρχῇ εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Δηλαδή ;

— Δηλαδή . . . ὅτι . . . δὲν θὰ κάμετε ὅ,τι ἀπόψε . . .

— Ἦγουν ;

— Ἐχω, κύριε Λουκιανέ, δύο θυγατέρας εἰς ἡλικίαν γάμου, ἐπομένως τοιαῦτα παραδείγματα ἠδύναντο νὰ τὰς βλάψωσι πολὺ.

— Καὶ φρονεῖτε ὅτι ὑπάρχει κακὸν παράδειγμα εἰς τὴν ἐδῶ ἔλευσιν τῆς νέας ;

— Τὰ φαινόμενα τοῦλάχιστον τοῦτο ἀποδεικνύουσι . . .

— Ἄλλ' οἱ ἀγαθοὶ καὶ φρόνιμοι ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ κρίνωσιν ἐκ τῶν φαινομένων, διότι τοῦτο πολλάκις γίνεται ἀφορμὴ νὰ λυπῶνται ἔπειτα μάτην. Ἀφήσατε τοὺς μοχθηροὺς νὰ σχηματίζωσι γνώμας ἐκ τῶν φαινομένων.

— Ναί, ἀλλά . . .

— Ποῦ ἤξεύρετε, ἐπὶ παραδείγματι, ἂν ἡ νέα αὕτη εἶναι συγγενὴς μου . . . ἀδελφὴ μου ἴσως, . . . ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός.

— Πλὴν τότε θὰ μοῦ τὸ ἐλέγετε ἐξ ἀρχῆς, ἀπεκρίθη ἡ οἰκοδέσποινα θορυβηθεῖσα.

— Καὶ ἂν δὲν σὰς τὸ εἶπον, ὅπως σὰς φέρω εἰς τὴν δύσκολον αὐτὴν θέσιν, διὰ νὰ γελάσω ὀλίγον μαζῆ σας ;

— ὦ κύριε . . . Ἐπειτα ἡ εὐγενεία σας, κύριε, εἶθε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα . . . ἐνῶ αὐτὴ . . . ἐπιθύρῃσεν ἡ γραῖα, μᾶλλον θορυβηθεῖσα. Πλὴν τούτου, σεὶ δὲν ἤξεύρετε ἕως πρὸ μιᾶς στιγμῆς οὐδὲ τὸ ὄνομα τῆς . . .

— Ἡ εὐγενεία μου βέβαια, κυρία μου, ὑπέλαβεν Λουκιανός, εἶναι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ κα αὐτὴ δυνατόν νὰ εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος. Ὅσον διὰ τὸ ὄνομα, ὑπεκρίθην ὅτι δὲν τὸ ἤξευρα, διὰ νὰ σὰς γελάσω εὐκολώτερον.

— Τότε λοιπὸν διατί μὲ τυραννεῖτε τόσῃ ὥραν ; ἀνέκραξεν ἡ οἰκοδέσποινα μετὰ τινος χαρᾶς.

— Μοῦ ἤρσατε νὰ στεῖσθῶ ὀλίγον. Λοιπόν, διὰ νὰ τελειώσωμεν, κυρία μου, δὲν εἶναι Ἑλληνίς, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον συγγενὴς μου. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὴν περιποιηθῆτε ὡς νὰ εἶναι τοιαύτη. Ἀπὸ τὴν καλὴν σας καρδίαν ἀπαιτῶ νὰ μὴ τῇ δεῖξῃτε κἄν ὅτι ἐνόησατε τὴν θέσιν τῆς. Περὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ κυρίου Κορσί δὲν ἀμφιβάλλω . . . Εἶναι τόσο καλός . . .

— Ἄ ! ὁ σύζυγός μου, ὁ Φραγκίσκος μου, εἶναι κάλλιστος ἄνθρωπος.

— Τὸ ἤξεύρω . . .

— Δὲν θὰ μοῦ εἶπητε ἐπὶ τέλους, κύριε Λουκιανέ, τί εἶναι αὐτὴ ἡ νέα ; ἠρώτησεν ἡ οἰκοδέσποινα,

εἰς τὴν ὁποίαν πάραυτα ἐγεννήθη ἡ γυναικεῖα περιέργεια.

— Δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ ὅταν τὸ μάθω, θὰ σὰς τὸ εἶπω, ἂν τὸ νομίσω καλόν. Τοῦτο μόνον ἤξεύρω, ὅτι θὰ τὴν θεωρῆτε ὄλοι ἐδῶ μέσα ὡς κόρην, διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, καὶ θὰ συμπεριφέρεσθε πρὸς αὐτήν, ὡς ἀρμόζει εἰς νέαν ἔντιμον, καλλίστην, ἀξίαν πάσης συμπαθείας καὶ ἀγάπης. Αὐτὸ ἀπαιτῶ ἀπὸ τὴν καλοκάγαθίαν σας.

— Μὴ ἀμφισβᾶλλετε, κύριε Λουκιανέ, ὅτι θὰ γείνη ὅπως ἐπιθυμεῖτε. Ἐπειτα, εἶναι ἀληθές, ἡ νέα αὕτη ἔχει καλὸν καὶ εὐγενὲς ἐξωτερικόν, καὶ ἤρχισα νὰ τὴν συμπαθῶ.

— Δὲν τὸ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ἔχετε καρδίαν χρυσῆν ! εἶπεν ὁ Λουκιανὸς μειδιῶν.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσῃ καλωσύνην, κύριε Λουκιανέ. Καλὴν νύκτα σας.

— Καλὴν νύκτα, καλὴν νύκτα ! Ἄ ! μὲ συγχωρεῖτε. Δώσατε εἰς τὴν . . . ἀδελφὴν μου αὐτὰ τὰ μυρωδικά.

Ἡ οἰκοδέσποινα, ἀκούσασα τὸν νέον τίτλον, ὃν ὁ Λουκιανὸς ἀπέδιδεν εἰς τὴν νέαν, ἐση ἀμνηχανοῦσα ἀνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἐκ τῆς περιεργίας καὶ ἐθεώρει αὐτὸν ἀτενῶς.

— Λοιπὸν πάρετέ τα, τί μὲ κυττάζετε οὕτως ; προσέθηκεν ὁ Λουκιανός.

Καὶ ἐγχειρίζων αὐτῇ τὰ περιέχοντα τὰ μῦρα φιαλίδια :

— Προσέχετε λοιπὸν, κυρία μου, εἶπε, θὰ σὰς πέσωσιν. Εἰπέτε τῆς νὰ κάμῃ ἀφθονον αὐτῶν χρῆσιν, προσέθηκε.

Καὶ ὀδηγῶν ἡ μᾶλλον ὀθῶν τὴν ἐκπληκτον γυναικα μέχρι τῆς θύρας :

— Καλὴν νύκτα, κυρὰ-Λουίτζα, τῇ εἶπεν, εἶναι κακὸν νὰ εἶναι τις τόσο περιέργος ! . . .

— Καλὰ ἔλεγα ἐγὼ, ἐπιθύρῃσεν ἡ οἰκοδέσποινα, ἐξεληθοῦσα τοῦ δωματίου, ὅτι αὐτὸς ὁ νέος εἶναι ὁ παραδοξότατος ὄλων τῶν ξένων, ὅσοι μέχρι τοῦδε ἐκατοίκησαν εἰς τὴν οἰκίαν μου. Καλὴ καρδιά, μὰ σὸν τρελλοῦτσικος κομματί, ἀλλὰ δὲν ἔχει λόγον, χρυσῆ καρδιά, μάλαμμα ! Πλὴν ποῖα νὰ εἶναι ἄρα γε αὕτη ἡ νέα . . . Ἀδελφὴ του . . . Ἄς νὰ μὴ . . . ἴσως καὶ νὰ εἶναι . . . Μπά ! θὰ τὸ μάθω ! καὶ εἶναι δύσκολον τάχα ; . . .

ΣΤ'

Τέλος πάντων ἐτελειώσαμεν ! εἶπεν ὁ Λουκιανός.

νός. Ἴδου ἡ νέα ἀσφαλῆς, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον. Ὅταν συλλογισθῶ εἰς ποίας φοβερὰς δυσκολίας θὰ ἐξετίθετο, ἂν ἡ Θεῖα Πρόνοια δὲν μὲ ὠδήγει πρὸς αὐτήν, ὅταν σκεφθῶ ποίους κινδύνους διεξέφυγε, μοῦ ἔρχεται νὰ χάσω τὸν νοῦν μου . . .

Ἀναντιρρήτως ὁ κόσμος δὲν ἔχει καλῶς ὡς ἔχει, ἐξηκολούθησε μετὰ τινα σιωπὴν.

Βλέπετε μίαν νέαν μόνην ἐν τῇ ὁδῷ . . . Οὐδὲν φυσικώτερον, οὐδὲν ἀπλούστερον . . . Ἀλλὰ ποῖος σὲ δίδει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἐνοχλήσῃς ; . . . Ἀλλὰ ποῖος σὲ δίδει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν παρακολουθήσῃς, νὰ ρυπάνῃς τὴν ἀγνὴν ἴσως ἀκοήν τῆς διὰ βρωμερῶν φράσεων ; Πόθεν ἀντλεῖς τὸ δικαίωμα νὰ τῇ ὑποδείξῃς τὴν ὁδὸν τῆς ἁμαρτίας ; Εἶναι τόσο κοῦφον αὐτὸ τὸ ὥραϊον, μεθ' ὅλας τὰς ἀδυναμίας του, πλάσμα, ἡ γυνή, τόσο φίλαυτον ! κολακεύεται τόσο πολὺ ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς κοινούς ἐπαίνους ἡ γυναικεῖα φιλαρέσκεια ! . . . Καὶ γνωρίζεις σύ, ὅτι δι' αὐτοῦ, ὅπερ πραττεῖς καὶ τὸ ὅποιον εἶναι ἔτοιμοι ἑκατὸν ἴσως ἄλλοι ὅμοιοί σου νὰ πράξωσι κατόπιν σοῦ, συντελεῖς εἰς τὸ νὰ παρεκκλίνῃ ἡ ἀγνὴ αὕτη ὑπαρξίς τῆς ὁδοῦ, ἣν ἐν ὄλῃ ἴσως τῇ συμφορᾷ καὶ τῇ δυστυχίᾳ του ἀπεφάσισε νὰ κολουθήσῃ ;

Καὶ ὅμως οὕτω συμβαίνει, καὶ ὅμως ταῦτα γίνονται καθ' ἑκάστην.

Ἄ ! ἀλλ' εἶμαι μέγας ἀνόητος, προσέθηκεν ὁ Λουκιανός, καὶ σκεπτόμενος τὰ τοιαῦτα. Δὲν μοὶ μένει ἄλλο, παρὰ νὰ μοῦ ἐπέλθῃ ἡ μονομανία νὰ μεταβάλλω τοὺς ἀνθρώπους ! . . . Ἀρκεῖ εἰς ἐμὲ ἡ ἡδονή, ὅτι σώζω μίαν κόρην, φθάνει μόνον νὰ μὴ εἶναι χαμένη ἕως τώρα.

Τὴν σώζω εἶπον ; . . . Ἀλλὰ πῶς ; . . . Πῶς θὰ ζήσωμεν μὲ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ψωρόφραγκα τὸν μῆνα δύο ἄνθρωποι ; ἐξηκολούθησεν ὁ Λουκιανός, διασκελίζων μεγάλαις βήμασι τὸ δωμάτιον. Πῶς ; Τίποτε εὐκολώτερον. Θὰ τῇ εἶπω αὔριον ὅτι τρώγω ἅπαξ τῆς ἡμέρας, τὴν δὲ πρωίαν λαμβάνω μόνον ἓνα καφὸν μὲ γάλα. Θὰ περικόψω πᾶν ἔξοδον περιττόν. Τὸν καπνόν. οὐφ ! τί ἀηδία ! Νὰ μεταβάλλῃ τις τὸ στόμα του εἰς καπνοδόχον ἀτμομηχανῆς ! . . . Ἐπειτα μὲ βλάπτει τόσο ὁ καπνός . . . Δὲν θὰ πηγαίνω πλέον εἰς τὸ καφενεῖον. Εἶναι τόσο μεμολυσμένη ἡ ἀτμόσφαιρα τῶν καφενείων. Δαπανᾷ τις τὰ χρήματά του ἐν αὐτοῖς καὶ τὸν καιρὸν του, μάτην κατὰστρέφων τὴν ὑγίαν του . . . Ἀλλὰ τί σκέπτομαι ἀπὸ τοῦδε περὶ τοῦ πρακτέου . . . Πιθανόν

ἢ κατάστασις αὐτῆς νὰ μὴ εἶναι τόσο δυσχερής. Ὅπως δὴ ποτε ἐγὼ ἀποφασίζω. Οἰκονομία, φίλτατε Λουκιανέ, οἰκονομία, περικοπή τῶν περιττῶν ἐξόδων.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Λουκιανὸς καὶ ἐκδυθεὶς, κατεκλίθη μετ' ὀλίγον.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἡ νέα κόρη δὲν διετέλει ἐντελῶς ἡρεμος. Ἀνατρέχουσα εἰς τὸ παρελθόν της, συλλογιζομένη τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τὴν συνάντησιν τοῦ παραδόξου Λουκιανοῦ, τὴν ἀπελπιστικὴν θέσιν της, τὴν διὰ τῆς βίας, οὕτως εἰπεῖν, σωτηριάν της, ἠγνόει σχεδὸν ποῦ εὕρισκετο, οὐδὲν βέβαιον δυναμένη νὰ ὑποθέσῃ.

Ἰδίως τὸ τελευταῖον τοῦτο, ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Λουκιανοῦ, τὴν ἐξέπληττε τὰ μέγιστα.

— Τί ἄνθρωπος λοιπὸν εἶναι αὐτός; ἔλεγε. Πόθεν τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνδιαφέρον του, ἀφοῦ μέχρι πρὸ ὀλίγων ὥρων δὲν με ἐγνώριζε καν; Τάχα νὰ εἶναι τοσαύτη ἀνύπαρκτος σχεδὸν ἀγαθότης;... Ἡ μήπως ἐν τῇ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀγαθῇ ταύτῃ πράξει του κρύπτεται συμφέρον τι ἀπόκρυφον;... Ἄλλ' ὅποιον συμφέρον;... Ποῖον συμφέρον;... Τί ἔλεγε τόσην ἤδη ὥραν με τὴν οἰκοδόμοισιν ἰδιαίτερος; Τί ἔλεγεν;... Ἄν...

Καὶ ἡ νεαρὰ κόρη, πρὶν τελειώσει, ἢ μᾶλλον μὴ τολμήσασα νὰ τελειώσει, τὴν τελευταίαν ταύτην σκέψιν, ἠγέρθη ἐντρομος ἐκ τῆς κλίνης καί, πηδήσασα πλήρης φόβου μέχρι τῆς θύρας, ἔσειρε τὸν σύρτην αὐτῆς, θέσασα ὅπισθεν δύο καθίσματα πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς προχειροῦ ἀμύνης κατὰ τοῦ ἐπερχομένου, κατ' αὐτὴν, κινδύνου.

Τοῦτου γενομένου, κατεκλίθη ἐκ νέου· ἀλλὰ ποῦ ὕπνος! Περιέμενε ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ κούσῃ κρότον εἰς τὴν θύραν ἢ ἐντρομος μάλιστα φαντασίᾳ της ἀνέπλαττε τοιοῦτους, ἀναγκάζοντας αὐτὴν νὰ ἐγείρῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ κροάζηται μετὰ προσοχῆς.

Ἄτυχῇ Λουκιανέ! Καρδία εὐγενής! Κοιμᾶσαι ἀμέριμνος, μειδιῶν, διότι ὥραϊον ἴσως ὄνειρον βαυκαλίζει τὸν ἀγνὸν ὕπνον σου, ἐνῶ πλησίον σου, ἐν βῆμα μακρὰν σου, παρεξηγεῖται τόσο σκληρῶς ἢ διαγωγῆ σου, ἀδικεῖται τοσοῦτον ἢ εὐγενῆς πράξις σου, ὑβρίζεται ἢ ἀγγελικῆ σου ψυχῇ!

Κοιμήσου ἥσυχος καὶ ἀμέριμνος, ἀγαθῇ, ἀγία

ὑπαρξίς, θὰ εὕρισκεται ποῦ καὶ διὰ σὲ ἡ ἀνταπόδοσις I...

*Ἐπιτεταί συνέχεια.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΓΑΛΗΣ.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ὅπως εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, οὕτω καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουσιν ἴσως πολλοὶ ἀναγινώσκοντες χάριν διασκεδάσεως, ἢ κατὰ συνήθειαν, παντοειδῆ βιβλία, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ ἀγοράζωσι κανέν. Τοῦτο γίνεται οὐχὶ ἕνεκα ἐλείψεως χρημάτων, διότι οἱ ἀναγνώσται ὄντως ἀνήκουσι συνήθως εἰς τὴν εὐποροῦσαν τάξιν, οὐχὶ ἕνεκα φιλαργυρίας, διότι οὗτοι ἐξοδεύουσιν εἰς ἄλλα πολὺ μεγαλειότερον ποσὸν χρημάτων ἢ ἂν ἠγόραζον ἀνὰ ἑκατὸν σώματα ἐξ ὄλων τῶν ἐκδομένων βιβλίων. Δὲν ἀγοράζουσι, πρᾶγμα παράδοξον, ἀλλ' ὅμως ἀληθῆς ἀτυχῶς, διότι δὲν γνωρίζουσιν, οὐδὲ σκέπτονται τί σημαίνει ἐμπορικῶς ἐν βιβλίον. Δι' αὐτοὺς ἐν βιβλίον ἀναγινώσκειται, δανειζεται, χαρίζεται, σχίζεται, ἀλλάσσεται, πωλεῖται, ἐν ἀνάγκῃ, εἰς τὸν καπνοπώλην μετὰ τὴν ὄκταν, ἀλλ' οὐδέποτε ἀγοράζεται.

Δημοσιεύεται, λόγου χάριν, βιβλίον, τὸ ὅποιον ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀναγνώσῃ; Ἡ πρώτη σκέψις, τὴν ὁποῖαν θὰ κάμωσι, εἶναι ὅτι ὁ δεῖνα φίλος αὐτῶν τὸ ἔχει ἢ θὰ τὸ λάβῃ, καὶ οὕτω θὰ τὸ ἀναγνώσῃ. Οὐδὲ σκέπτονται δὲ καν νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον, ὅπως τὸ ἀγοράσωσι. Ἡ δυνάμην νὰ διηγηθῶ περὶ τοῦτου μυρίας παραδείγματα. Ἐγνώρισα, λόγου χάριν, κυρίας πλουσίας καὶ καλῆς τάξεως, αἵτινες ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας περιέμενον μετὰ λύπης καὶ στενοχωρίας, μέχρις ὅτου βιβλίον νεωστὶ δημοσιευθὲν περιέλθῃ τὰς οἰκίας δεκάδος τοῦλάχιστον φίλων των, ἵνα καὶ αὗται κατορθώσωσι νὰ τὸ ἀναγνώσῃ· ἐν τοῦτοις πενήκοντα βήματα μακρὰν τῆς οἰκίας των ὑπῆρχε βιβλιοπωλεῖον. ἔχον εἰς τὸ παράθυρόν του ἐκτεθειμένον τὸ βιβλίον ἐκεῖνο, αἱ δὲ κυρίαὶ διέβαινον ἐνώπιον αὐτοῦ δεκάκις τοῦλάχιστον τῆς ἡμέρας βλέπουσαι τὸ βιβλίον καὶ ἀναγινώσκουσαι τὴν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ βιβλιοπώλου ἀνηρτημένην καὶ μεγάλους γράμμασι τυπωμένην γνωστοποίησιν τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ.

Διηγεῖτο ἡμῖν ἀνὴρ ἀξιότιμος καὶ διαπρέπων ἐν τε τῇ φιλολογίᾳ καὶ τῇ διπλωματίᾳ, ὅτι εἰς τινὰ ἐσπερίδα ἐντίμου οἰκογενείας ἑλληνικῆς τινος μεγαλοπόλεως, πολλαὶ κυρίαὶ ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, εὐφυεῖς καὶ καλοσναθηραμμέναι, ἀκούσασαί νὰ γίνηται λόγος μετ' ἐπαύρου περὶ τοῦ κατ' ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας ἐκδοθέντος «Ἀττικῶν» — μερολογίου» ἤρχισαν νὰ τὸ δανείζωνται ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην παρὰ τῆς οἰκοδομοῦσιν, ἥτις τὸ εἰ-

χεν ἀγοράσει, καὶ ἵνα μὴ χάσῃ τὴν σειράν των συνέταξάν εἶδος συμβολαίου γραπτῶ, διὰ τοῦ ὁποῦ ὑπεχρεοῦτο ἐκάστη αὐτῶν, ἅμα ἐτελείονε τὴν ἀνάγνωσιν, νὰ τὸ στέλλῃ πρὸς τὴν κατόπιν αὐτῆς. Ἄλλὰ, εἶπεν ὁ κύριος, ὅστις διηγεῖτο ἡμῖν ταῦτα, δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον ἐκάστη ὑμῶν νὰ ἠγόραζε τὸ βιβλίον τοῦτο; Διότι, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐμψυχωθῇ ἢ φιλολογία, δίχως νὰ ἐξοδεύωμεν λεπτόν; Αἱ κυρίαὶ ἀκούσασαί ταῦτα ἤρξαντο νὰ με παρατηρῶσι μετ' ἀπορίας ὡς μὴ ἐννοῦσαι τὰ λεγόμενά μου — Ἄλλ' ἡμεῖς, κύριε P... προσέθηκε μία τῶν κυριῶν ἐκεῖνων, κάμνομεν κάτι πλειότερον, ἀναγινώσκουμεν... — Ἄλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀναγινώσῃ τις, προσέθηκεν ὁ P... διὸ ἀκούσατε ἕνα ὑπολογισμὸν. Τὸ «Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον» κοστίζει πέντε δραχμάς· ὑμεῖς εἰσθε δέκα, οὕτω δὲ ἡ πρόσδοσις τοῦ ἐκδότου αὐξάνει κατὰ πενήκοντα εἰσέτι δραχμάς. Ἄς ὑπολογίσωμεν ὅτι εἰς δέκα ἐννέα ἐτέρας ἑλληνικὰς πόλεις, ἀνὰ δέκα κυρίαὶ θὰ κάμωσι τὸ αὐτό, δηλαδή θὰ τὸ ἀγοράσωσιν, ἀντὶ νὰ τὸ δανεισθῶσι, καὶ τότε ἰδοὺ χίλια δραχμαί, τὰς ὁποίας, ἅμα κερδήσῃ ὁ ἐκδότης, ἔχει φανεράν αὐξήσιν εἰσοδήματος, καὶ τότε οὗτος ἔχει διάθεσιν καὶ μετὰ μεγαλειότεραν φιλοκαλίαν καὶ εἰς καλλίτερον χάρτην νὰ τὸ τυπώῃ καὶ εἰκόνας καλλιτέρας νὰ θέτῃ εἰς αὐτό, καὶ δὲν θὰ λυπηθῇ τὰ ἐξόδα τῆς ἀμάξης, ἵνα μεταβαίνων εἰς διακεκριμένους λογίους ζητήσῃ ὕλην διὰ τὸ Ἡμερολόγιόν του, καὶ ἐπὶ τέλος ὁ κύριος Ἀσώπιος, ἔχων πεντακοσίας ἢ χίλιας δραχμάς εἰς τὸ θυλάκιόν του, θὰ ἔχῃ ὄρεξιν ὥστε τὸν χειμῶνα νὰ μεταβαίνῃ εἰς συναναστροφὰς τῶν ἀπόκρουων, ὁπόθεν ὡς ἀπὸ ἀτελευτήτου ὠκεανοῦ θὰ ἀντλή τὰ ὥραϊα ἐκεῖνα ἐπεισόδια τὰ κοσμοῦντα τὰς ἐπινομίδας του· ἐνῶ καὶ ὁ ἐκδότης τοῦ Ἡμερολογίου καὶ ὅλοι οἱ ἐκδόται καὶ συγγραφεῖς καὶ ἐν γένει πᾶς ὅστις ἔσχε τὸ ἀτύχημα νὰ δημοσιεύῃ ἐν Ἑλλάδι βιβλίον, ζῆ ὡς σκύλος, διότι εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ εὐποροῦντες δὲν ἀγοράζουσιν, οὐδ' ἐν βιβλίον ἀναγινώσκουσιν.

Αἱ κυρίαὶ ἀκούσασαί ταῦτα παρετήρουν ἀλλήλας· ἐπὶ τέλους μία εἶπε — Τοῦτο εἶναι ἀληθές. — Εἶναι δίκαιον, εἶπεν ἄλλη — Εἶναι λογικόν, προσέθηκε τρίτη. Ἄλλη δὲ τις διακόπτουσα τοὺς συλλογισμοὺς ὄλων εἶπε — Οὐδέποτε εἶχον σκεφθῆ αὐτὰ τὰ πράγματα, διότι οὐδεὶς μοι τὰ εἶπε. — Δὲν σὰς τὰ εἶπέ τις, κυρία μου, προσέθηκεν ὁ κ. P... διότι ταῦτα εἶναι πράγματα φυσικώτατα.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὁ κύριος P... διηγήθη ἡμῖν μυρία ἀνεκδοτά· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἠδυνάμεθα νὰ διηγηθῶμεν πλεῖστα, παραδείγματα, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἐνόει τις ὅτι ὑπάρχουσιν πλεῖστοι ἄνθρωποι μὴ γνωρίζοντες τί ἐστὶν ἐν βιβλίον. Παρα-

δείγματα δηλαδή ἀνθρώπων, οἵτινες, κατοικοῦντες εἰς Πειραιᾶ, δὲν ἐντρέπονται νὰ δανείζωνται βιβλία ἀπὸ φίλον κατοικοῦντα εἰς Ἀθήνας· κυριῶν οἵτινες μοὶ ἔγραψαν ἐπιστολὴν ἐκ νήσου τινὸς τοῦ Αἰγαίου πελάγους, τισσαράκοντα μίλλια ἀπεχούσης, ζητοῦντάς μοι βιβλίον πρὸς ἀνάγνωσιν... καὶ ὁποῖον βιβλίον; ἀξίας μίας δραχμῆς· ἀνθρώπου ἀγνώστου μοι, ὅστις μοὶ ἔγραψεν ἐκ Πατρῶν ζιτῶν δωρεάν βιβλίον ὑπ' ἐμοῦ ἐκδοθὲν καὶ τιμώμενον ἀντὶ δύο δραχμῶν. Φίλων, ὅχι στενῶν, οἵτινες ἐθεώρησαν ὡς ὕβριν, διότι, ἐκδόσας βιβλίον, δὲν τοῖς ἔπεμψα τὸ πρῶτον ἀντίτυπον δωρεάν. Δυσαρρεσκείας, μεταβληθείσας εἶτα εἰς ἔχθραν, αἵτινες προήλθον ἀπὸ τοῦτο καὶ μόνον.

Καὶ πάντα ταῦτα πράττουσιν ἄνθρωποι, ἐξοδεύοντες ἐν πεντάφραγον διὰ τίποτε, ρίπτοντες ἐν ἐκατόφραγον εἰς τὸν δίσκον τῆς τυχοῦσης Εὐρωπαϊκῆς αὐλητρίδος καὶ πολλὰς ἐκατοντάδας φράγκων δαπανῶντες εἰς μυρίας τοιοῦτου εἶδους ἀνοησίας.

Ταῦτα συμβαίνουν μόνον διὰ τὸν ἐξῆς λόγον· δὲν δύναται νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι, ἅμα νεοεκδοθὲν βιβλίον ἐνὸς συμπολίτου των τοῖς ἀρέσκει, ὁ προχειρότερος καὶ φυσικώτερος τρόπος, ἵνα τὸ ἀποκτήσωσιν, εἶναι τὸ νὰ τὸ ἀγοράσωσι.

Ἀκούει τις καθ' ἡμέραν παρ' αὐτῶν τοὺς ἐξῆς λόγους. — Πρέπει νὰ ἐμψυχωθῇ ἢ νεοελληνικῇ φιλολογίᾳ, πρέπει νὰ κατορθωθῇ, ὥστε οἱ διαπρέποντες μεταξὺ τῶν ἡμετέρων συγγραφέων νὰ γείνωσι γνωστοὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, πρέπει νὰ ἀποκτήσωμεν καλὰ περιοδικὰ με ὥραϊα εἰκόνας, πρέπει νὰ γείνωσιν ἐταιρία ἐκδοτῶν, πρέπει νὰ γείνη τοῦτο, καὶ πρέπει νὰ γείνη ἐκεῖνο... ὅλα ταῦτα εἶναι ἀνοησία· ἵνα κατορθωθῶσι ταῦτα, πρέπει νὰ κάμωμεν ἐν πρᾶγμα:

Πρέπει νὰ ἀγοράζωμεν τὰ βιβλία.

Ἐν Ἐρμούπολει.

A. K. X.

Ἡ ΕΥΣΗΜΑΧΝΙΑ

ὑπὸ τὴν εὐδαίμονα ἐπιτολὴν τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος, ὅτε τοῦ οὐρανοῦ οἱ κάτοικοι κατήρχοντο ἐπὶ τῆς γῆς καὶ συνηλιζόντο οἰκείως τοῖς θνητοῖς, ἐν τοῖς τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων τὰ μάλιστα φιλτάτοις τῷ Διὶ δύο ἦσαν αὐτοῦ γόνοι, ὁ Ἐρως καὶ ἡ Χαρὰ, (Love and Loy). Κατὰ τὴν ἐμφάνισιν των τ' ἄνθη ὑπὸ τοὺς πόδας των διήνοιγον, ὁ ἥλιος λαμπρότερος τὰς ἀκτῖνάς του ἐξέπεμπε, καὶ ἐκ τῆς παρουσίας των ἅπασα κηθωραζέτο ἢ φύσις· ἦσαν φίλοι ἀχώριστοι, ὁ δὲ Ζεὺς ἠυλόγησε τὴν αὐξάνουσαν ἀγάπην καὶ ἔταξεν ἑορτὴν τῆς αἰ-

ωνίας αὐτῶν συζεύξεως, ἅμα εἰς τὴν ὄριμον ἔφθανον ἡλικίαν.

Ἄλλ' ὑπὸ τοὺς ἀθλίους χρόνους τῆς ἐγγενοῦς ἀθωότητος παρέκλιναν τὰ τέκνα τῶν ἀνθρώπων· κακία καὶ ὄλεθρος ἐπέτρεχον τὴν γῆν, ἣ δὲ Ἄστραία μετὰ τῶν οὐρανίων τῆς συντροφῶν κατέλιπε τὸν μιανθέντα κόσμον· πέραν ἰστάμενος ὁ Ἔρως, μακρὰν ὑπὸ τῆς Ἑλπίδος, τῆς τροφῆς τοῦ ἀνθρωπάγῃ, καὶ ὑπὸ ταύτης εἰς τ' ἄλση τῆς Ἀρκადίας μετηνέχθη, μεταξὺ τῶν ποιμένων· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἀλλοίαν αὐτῷ προώρισε συμβίαν, ἐπιτάξας νὰ συζευχθῇ τὴν Θλίψιν (Sorrow), τὴν τῆς Ἄστρας θυγατέρα.

Οὗτος συνήνεσε μετὰ δυσαρσεκειᾶς, διότι τὸ πρόσωπόν της ἦν τραχὺ καὶ δυσειδές, οἱ ὀφθαλμοὶ της κοῖλοι, μεστὸν τὸ μέτωπον ῥυτίδων, περὶ δὲ τοὺς κροτάφους στέφανον ἔφερον ἐκ κυπαρίσσου καὶ ἀψίνθης. Ἐκ ταύτης τῆς ἐνώσεως παρήχθη κόρη, ἐφ' ἧς στενὴ διεχαράσσετο πρὸς γονεῖς ὁμοιότης· ἀλλ' οἱ δῦσμορφοὶ καὶ ἀπεχθεῖς χαρακτῆρες τῆς μητρός, οὕτω μεμιγμένοι καὶ συγκεχυμένοι ἦσαν πρὸς τὴν γλυκεῖαν τοῦ πατρὸς μορφήν, ὥστε ἡ ὄψις αὐτῆς, εἰ καὶ μελαγχολικὴ, ἦν λίαν συμπαθῆς, αἱ κόραι καὶ ποιμενίδες τῶν πέριξ πεδιάδων συνήρχοντο περὶ αὐτὴν καὶ τὴν ἐκάλουν Εὐσπλαγχνίαν.

Ἡ νύμφη αὕτη εἶχε μὲν τὴν ὄψιν τεθλιμμένην, ἀλλ' οὕτω τρυφερὰ καὶ εὐγενῆ τὰ χαρακτηριστικά, ὥστε ἠγαπάτο μέχρι ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ φωνὴ της ἦν λεπτὴ καὶ πένθιμος, ἀλλὰ σφόδρα γλυκεῖα· ἠρέσκετο νὰ συνδιατρίβῃ παρὰ ταῖς ὄχθαις μονήρους καὶ μελαγχολικοῦ ῥύακος ἄδουσα πρὸς τὴν λύραν της· ἐδίδασκε τοὺς ἀνθρώπους νὰ θρηνώσι, διότι ἐκ τῶν δακρύων παράδοξον εὐφροσύνην ἠρύετο καὶ πολλάκις, ὅτε τοῦ χωρίου αἱ παρθένοι συνέπαιζον κατὰ τὴν ἐσπέραν, προσήρχετο αὕτη μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἠχμαλώτιζε τὰς καρδίας των διὰ τῶν διηγῆσεών της μεστῶν θελκτικῆς μελαγχολίας· στέφανον ἔφερον περὶ τὴν κεφαλὴν ἐκ τῶν μύρτων τοῦ πατρὸς καὶ τῶν κυπαρισσοφύλων τῆς μητρός.

Ἡμέραν τινά, ἐν ᾗ αὕτη ἐβόμβηζε παρὰ τοῖς τοῦ Ἑλικῶνος ὕδασι, τὰ δάκρυά της τυχαίως ἀνεμίγησαν μετὰ τῶν τῆς πηγῆς, καὶ κατὰ τὴν τῶν Μουσῶν ἀκμὴν ἀνέλαθεν ὀξεῖαν ἐκ τῆς μίξεως γεῦσιν ἡ Εὐσπλαγχνία ἐπετάχθη παρὰ τοῦ Διὸς

ν' ἀκολουθήσῃ ἐν τῷ κόσμῳ τὴν μητέρα, χέουσα βάλσαμον εἰς τὰς πληγὰς τὰς ἀνοιγομένας ὑπ' ἐκείνης καὶ τὰς καρδίας ἐπιδένουσα, ἃς ἐκείνη διαρρήγνυσιν, τὴν ἀκολουθεῖ μὲ ἀτακτον τὴν κόμην, μὲ τὸ στῆθος γυμνὸν καὶ τρέμον, τὰ ἐνδύματα ἐσχισμένα ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν καὶ τοὺς πόδας αἰμάσσοντας ἐκ τῆς τραχύτητος τοῦ δρόμου. Θνητὸν εἶναι ἡ νύμφη, ὡσπερ ἡ μήτηρ της· καὶ ὅταν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν πεπωμένην διατρεῖζωσι πορείαν, θέλουσιν ὁμοῦ ἐκπνεύσῃ· τότε δὲ ὁ Ἔρως μετὰ τῆς Χαράς θά ἐνωθῇ, τῆς μνηστῆς του ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου, τῆς ἀθανάτου αὐτοῦ νύμφης.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Γ. ΚΟΚΚΟΛΗΣ.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΡΤΕΝΣΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΥΙΟΙ ΑΥΤΗΣ

Ἡ δούκισσα Βασσάνου ἔδωκε ποτὲ χρόνον πρὸς τιμὴν τῆς Βασιλίσσης, ἣ δὲ Ὀρτενσία, εἰ καὶ περιλυπὸς καὶ σκυθρωπὴ, ἀφῆκε τὸ ἀνάκλιτρον καὶ συγκατένευσε νὰ στολισθῇ. Ἡ ὠραία κόμη της, ἥτις, ἀπλεκτος οὔσα, ἦτο ποδῆρης, διατεταγμένη κατὰ τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν τρόπον, διεκοσμεῖτο δι' ἀνθίνου στεφάνου, ἐξ ἀδαμάντων κατασκευασμένου. Ἡ ἐσθῆς της συνίστατο ἐκ ῥοδοχρόου λεπτοτάτου ὑφάσματος, πέριξ ἐστολισμένου διὰ μεγάλων ἀργυρῶν ἀνθέων ὀρτενσιῶν. Τὸ κράσπεδον τῆς ἐσθῆτος καὶ τὸ ἐπίσυρμα αὐτῆς ἦσαν κεκοσμημένα διὰ ἰων καὶ ῥόδων, κατασκευασμένων ὡσαύτως ἐκ πολυτίμων λίθων, ἐπὶ δὲ τοῦ στήθους της ἦτοραπτεν ἀνθοδέσμη ἐξ ἀδαμάντων καὶ ὀρτενσιῶν. Τὸ περιδέρειον καὶ τὰ ψέλλια αὐτῆς ἦσαν μεγάλης ἀξίας καὶ ἐξεικόνιζον τὰ αὐτὰ ἄνθη.

Οὕτως ἐνδεδυμένη, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, συνοδευομένη ὑπὸ τῶν κυριῶν τῆς τιμῆς καὶ τῶν αὐλικῶν. Τὸ θέαμα ἦτο λαμπρότατον ἕνεκα τῆς πληθῆος τῶν ἀκτινοβολουσῶν ἐκ τῶν ἀδαμάντων καὶ τῶν χρυσοκεντήτων στολῶν τῶν ἀξιοματικῶν. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰσῆλθον οἱ υἱοὶ τῆς Ὀρτενσίας, ἵνα ἀποχαιρετίσωσι τὴν καλὴν μητέρα, καταθαμβωθέντες δὲ ἐκ τῶν ἀπαστραπτόντων πολυτίμων λίθων ἐσταμάτησαν, πλὴν μετὰ τινα στιγμὴν ἐπροχώρησαν μετ' εὐλαβείας πρὸς τὴν μητέρα, ἥτις ἐνώπιον ἐκείνων ἐφαιέτο ὡς ἐν τῶν δαιμονίων τῶν ἀραβικῶν νυκτῶν.

Ἡ Βασίλισσα πάραυτα ἐνόησε τοὺς διαλογισμοὺς τῶν υἱῶν της, τῶν ὁποίων τὰ πρόσωπα ὁμοιάζον ἀνεμωμένον βιβλίον, ἐνθα πᾶν αἰσθημα ἠδύνατο νὰ ἀναγνωσθῇ. Ἐκτεινέουσα λοιπὸν τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἕνα, προσέθη καὶ ἐκάθησε. Ὁ νεώτερος Λουδοβίκος Ναπολέων, ἐξαετῆς τότε, ἐ-

λήφθη εἰς τὰ γόνατα τῆς μητρός του, ἐνῶ ὁ Ναπολέων Λουδοβίκος, κατὰ δύο ἔτη μικρότερος τοῦ ἀδελφοῦ του, ἴστατο ὀρθῶς πλησίον αὐτῆς, ἐστηριγμένην ἔχων τὴν οὐλότριχα κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν ὤμων της, καὶ σύννευς ἀτενίζων πρὸς τὴν ὠχρὰν μορφήν τῆς μητρός του.

— Ἀἰ! Ναπολέων, εἶπε τότε ἡ μήτηρ, ἀποθέσασα τὴν λευκὴν καὶ ἄβραν χεῖρά της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πρεσβυτέρου υἱοῦ, δὲν σοὶ φαίνεται ὅτι εἰμαι ὠραϊάτατα σήμερον ἐνδυμένη; θὰ μὲ ἠγάπας, πιστεύω, ὀλιγώτερον, ἂν ἤμην πτωχὴ, ἂν δὲν ἐφόρουν ἀδάμαντες, ἀλλ' ἀπλοῦν μαῦρον φόρεμα; Βεβαίως ὀλιγώτερον θὰ μὲ ἠγάπας.

— Ὁχι, μητέρα, ἀπήντησεν τὸ παιδίον, γινόμενον καταπόρφυρον ἐκ τῆς ὀργῆς· ὁ δὲ μικρὸς Λουδοβίκος Ναπολέων τὰς αὐτὰς ἐν τρυφερῶ φωνῇ λέξει τοῦ ἀδελφοῦ ἐπανελάμβανεν. Ἡ Βασίλισσα τότε ὑπομειδιάσασα ἐπρόσθεσεν:

— Ἀδάμιντες καὶ κομψαὶ ἐσθῆτες δὲν καθιστῶσιν εὐτυχεῖς τοὺς λσούς. Καὶ οἱ τρεῖς ἡμεῖς ἂν εἴμεθα πτωχοὶ καὶ οὐδὲ εἰς τὸν κόσμον εἴχομεν, θὰ ἠγαθόμεθα ἐξ ἴσου. Πλὴν εἰπέ μοι, Ναπολέων, τί θὰ ἐπρατες σύ, ἂν δὲν εἶχες τίποτε εἰς τοῦ κόσμου καὶ ἦσο μόνος, τί θὰ ἔκαμνες, διὰ νὰ διατηρήσῃς τὸν ἑαυτὸν σου;

— Ἦθελον γίνεαι στρατιώτης, ἀπήντησεν ὁ Ναπολέων μετὰ ζωηρότητος, καὶ θὰ ἐπολέμουν τὸσον ἀνδρείως, ὥστε θὰ ἠναγκάζοντο νὰ μὲ προβιάσουν!

Εἶτα ἀπαυθεῖσα πρὸς τὸ ἕτερον τῶν τέκνων της:

— Καὶ σύ, Λουδοβίκε, τί θὰ ἔκαμνες, δὰ νὰ πορίζῃσαι τὸν ἐπιούσιον ἄρτον σου; εἶπε.

Τὸ μικρὸν παιδίον μετὰ προσοχῆς ἤκουσε τί ὁ ὁ μεγαλειώτερος ἀδελφός του εἶπε, καὶ ἐφαίνετο σύννου. Ἠνόμιζε βεβαίως τὸν σάκκον καὶ τὸ ὄπλον τοῦ στρατιώτου, ὡς λίαν βροεῖα δι' αὐτόν. Μετὰ βραβεῖαν ὅμως παῦσιν ἀνέκραξε:

— Ἐγὼ ἤθελον πωλῆ ἀνθοδέσμας ἰων, ὡς τὸ μικρὸν ἐκένον παιδίον, τὸ ὁποῖον στέκεται εἰς τὴν θύραν τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ εἰς τὸ ὁποῖον δίδεις κάτι τι, ἕταν διαβαίνης πλησίον του.

Γέλως ἰσθεστος παρηκολούθησε τὴν ἀπάντησιν τοῦ παιδῆ. Στρέψασα δὲ τότε ἡ Ὀρτενσία πρὸς τὰς μειδῶσας εἰσέτι κυρίας εἶπε μετὰ σοβαρότητος:

— Μὴ γελᾶτε, κυρίαί, δὲν ἦτο τοῦτο ἀστείότης. Σκοπὸν εἶχον νὰ διδάξω τοὺς υἱούς μου, ἀφοῦ εἶδον αὐτοὺς καταθαμβωθέντας ἐκ τῆς λάμψεως τῶν ἀδαμάντων μου. Οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ πρίγκηπες, ἐ γένει, φαντάζονται, δυστυχῶς, ὅτι εἰσὶ κατασκευασμένοι ἐξ ὕλης διαφόρου τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, καὶ ὡς ἐκ τούτου, ὅτι δὲν ἔχουσι καθήκοντα πρὸς τὴν κοινωνίαν. Οὗτοι σπανίως γινώ-

σκουσι τὰς ἀνθρωπίνους ἀνάγκας καὶ δυστυχίας, καὶ πιστεύουσιν ὅτι αὐταὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιπέσωσι καὶ κατ' αὐτῶν, ὅταν δὲ τοῖς ἐνσκήψῃ δυστυχία τις, καταλαμβάνονται αἰφνης ὑπὸ ἀπορίας καὶ ἀμηχανίας, καὶ ἕνεκα τούτου δὲν δύνανται νὰ εὐρωσι δυνάμιν τινα πρὸς ἀντίστασιν, ἀλλὰ ταχέως καταθλίβονται καὶ ἐξολοθρεύονται. Ἐκ τοιαύτης τύχης ἐπιθυμῶ, κυρίαί, νὰ προφυλάξω τοὺς υἱούς μου!

Εἰπούσα δὲ ταῦτα, ἠσπάσθη τὰ τέκνα της, καὶ εἶτα μετέβη μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτῆς εἰς τὸν Κεραμεικόν. Οἱ δύο δὲ μικροὶ πρίγκηπες ἐναπομείναντες μόνοι. συνεζήτησαν ἐπὶ πολὺν ὥραν, τίς ἐξ αὐτῶν θὰ ἐκέρδιζε περισσότερα. Ὁ γινόμενος στρατιώτης ἡ ὁ πωλὼν ἔκ παρὰ τὴν πύλην τοῦ Κεραμεικοῦ!

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐν Ζαζύνωφ 8 Νοεμβρίου 1878.

Ἀξιότιμε Κ. Σταματέλε,

Τὴν ἐπιστολὴν σου ἔλαβα, καθὼς καὶ τὸ πολὺτιμο βιβλίον σου, γιὰ τὸ ὁποῖο ἠχαρδίακὰ σὰς ἐνχαριστῶ. Πιστευσέ μου, κ. Σταματέλε, ὅτι μὲ μεγάλη ἀνυπομονιὰ ἐπερίμενα τὸ γράμμα σας, γιὰτὶ μεγάλη ἀπὸ αὐτὸ θὰ εἶχα ὠφέλεια. Τὸ ἐδιάβασα λοιπὸν, καὶ ἡ ψυχὴ μου γοατιστῆ τὸ ἀκονσε. Ἐρα δάκρυ μου ἔβρεξε τὰ βλέφαρα, καὶ τὸ δάκρυ τοῦτο καταδέξοντο, γιὰτὶ εἶναι τὸ μοραχὸ τῆς εὐγνωμοσύνης μου δεῖγμα· εἰς τὸ δρόμο ἐκείνον, ὁποῦ μὲ τὰ πατρικά σου λόγια μὲ δυνάμυνεις νὰ περπατήσω, εἰς ἐκείνον τὸν δρόμο τὸ δάκρυ αὐτὸ μου ἔβρυξε ἀπὸ τὰ βλέφαρα· ἂν ἦναι μικρὸς ὁ φόρος, ὁποῦ εἰς τὴν ταφόπετρα τοῦ Ἀραστασίου σου καὶ ἐγὼ προσφέρω, καταδέξου τον ὡς φόρον εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης.

Ποῦ τὴν μορφήν τοῦ Ἀραστασίου σου ἐγνώρισα, ποῦ τὰ ῥόδινα χεῖλη του ἐφίλησα, μὴ ἐρωτήσης! . . . . . μικρὸς καὶ ἐγὼ ταξειδιώτης τοῦ ἀοράτου κόσμου χίλιας φορὰς μὲς ὀστηρ ἀχτίδα τοῦ νυχτερινοῦ ἄστρου εἶδα τὴν ὄψιν του, καὶ ἐδέχτηκα τὸ γίλημά του· καταδέξου λοιπὸν τὸ δάκρυ αὐτὸ, αὐτοὺς τοὺς πτωχοὺς στίχους μου.

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἐν δάκρυ ἐπὶ τοῦ τάφου
ΤΟΥ ΔΔΑΕΚΑΕΤΟΥΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ,
τοῦ Ἰωάννου Ν Σταματέλου.

Μὲ τῆς αὐγῆς τὰ σύγνεφα
Ποῦ ὁ ἥλιος τὰ χρυσόνει,
Παιδί ἀγγελοκάμωτο
Πετᾶει εἰς τὸν οὐρανόν.

Καὶ φόρεμα ἔχει κάτασπρον,
 Μακρύτατο σεντόνι,
 Ἐν τῷ ἀρμενίζει φύσημα
 Αὔρας τερπνῆς γλυκῆ.
 Μοιάζει τοῦ κρίνου ἡ ὄψις του,
 Τοῦ ἡλίου τὰ μαλλιά του,
 Καὶ τὰ γλυκὰ τὰ μάτια του
 Μ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ.

Μάχει κρυφὸ παράπονο
 Ἐν τῷ χεῖλῳ, εἰς τὴ θεωρίαν του,
 Σὰ νὰ μὴν ἦταν ὁμορφος
 Ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ.

Μυρτιῆς στεφάνι ἀνθόπλεχτο
 Φορεῖ εἰς τὴν κεφαλὴν του,
 Κ' ἐν ᾧ ἀναιθαινεῖ ὁμορφα,
 Πάντα κυττάει τὴ γῆ.

Ἐάν νᾶχε μὲ τὴν πλάσι μας
 Θεῖον ἔρωτα ἡ ψυχὴ του,
 Κι' ἀφίνει τὴν ἀγάπην του
 Ἐν τὸν κόσμον μοναχῆ.

Ἐχεις δίκην, πουλάκι μου,
 Νὰ φεύγῃς πικραμένο,
 Καὶ τὰ μάτια σου ἀδιάκοπα
 Νὰ βίχνης εἰς τὴ γῆ.

Γιατὶ εἰς τὴ γῆ, Ἀναστάσι μου,
 Παιδί μου ἀγαπημένο,
 Πατέρ' ἀφήνεις δύστυχον,
 Χωρὶς ἐσὲ νὰ ζῆ.

Ἐν Λευκῶδι 47 Νοεμβρίου 1878

Φίλιππε κ. Ἡλιακοπουλε,

Ἐλαβα τὴν συγκινητικὴν ἐπιστολήν σου, καὶ τὴν ἐν αὐτῇ συγκινητικωτέραν νεκρολογίαν εἰς τὸ ἀτυχεῖς τέκνον μου, οὐτινος τὴν μνήμην κλαίω τρία ἤδη ἔτη, καὶ δὲν θὰ παύσω νὰ κλαίω αἰωνίως! Μοῦ γράφεις ὅτι ἀρέγγως τὴν ἐπιστολήν μου μετὰ συντριβῆς καρδίας πιστεύουσιν ὅτι κ' ἐγὼ ἀρέγγως τὴν ἰδικήν σου μετὰ πολὺ μεγαλειότηρας. Τὸ ποιημάτιόν σου ἐπηλήθευσε τὰ ὅσα πρότερον σοὶ ἔγραφα· σοὶ ἔγραφα ὅτι ὁ μελαγχολικὸς καλαμὸς σου ὑποκρύπτει δύναμιν, αἰχμαλωτίζουσαν τοὺς ἀναγνώστας σου· μ' ἔκαμε νὰ χύσω ἄφθορα καὶ πικρὰ δάκρυα· ἔξεσε βαθέως τὴν πληγὴν τῆς καρδίας μου!... σοὶ εὐγνωμονῶ διὰ τοῦτο!...

καὶ ἄλλοτε εἶπον, καὶ τώρα ἐπαναλέγω ὅτι ἡ μόνη θλίψις, τὴν ὁποίαν οἱ θνητοὶ δὲν θέλουσι ν' ἀπομακρύνωσιν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας των, ἡ μόνη πληγὴ, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπιθυμοῦσι νὰ θεραπεύσωσιν, εἶναι ἡ θλίψις, εἶναι ἡ πληγὴ, τὴν ὁποίαν μᾶς ἀνοίγει ὁ τάφος!... Ἴσως μὲ ἐκλάβῃς γράφοντα ὑπερβολᾶς· ὄχι, πρὸς Θεοῦ στοχάσῃς ὅτι σοῦ γράφει πατήρ, καὶ πατήρ ἐκ τῶν μάλλον φιλοστόργων, τοῦ ὁποίου οἱ λόγοι εἶναι παλμοὶ τῆς καρδίας!.....

Ὁ Φίλος σου Ἰωάννης Ν. Σταματέλος.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ὁ κολοσσὸς τῆς Ῥόδου. — «Θαυμαστότατος, λέγει ὁ Πλίνιος, πάντων τῶν κολοσσῶν ὑπῆρξεν ὁ τοῦ Ἡλίου ἐν Ῥόδῳ, ποιηθεὶς ὑπὸ Χάρητος τοῦ Λειδίου, μαθητοῦ τοῦ Λυσίππου, τρεῖς οὐ εἶπον ἤδη. Ὁ κολοσσὸς οὗτος εἶχεν ὕψος 70 πῆχυν. Κατηδαφίσθη δὲ τὸ ἀγαλμα ὑπὸ σειμοῦ πεντήκοντα καὶ ἕξ ἔτη μετὰ τὴν ἰδρυσιν αὐτοῦ· ἀλλὰ καίτοι πεπτωκώς, εἶναι πάλιν θαυμαστότατος. Ὀλίγοι ἄνθρωποι δύνανται νὰ ἐναγκαλισθῶσιν τὸν ἀντίχειρα· οἱ δάκτυλοι του εἶναι μείζονες τῶν πλείστων ἀγαλμάτων. Τὰ ἀποκεχωρισμένο αὐτοῦ μέλη φαίνονται ὡς εὐρύχωρα σπήλαια· βλέπει δὲ τις ἐν αὐτοῖς λίθους ὑπερμεγέθεις, διὰ τῶν ὁποίων τὸν εἶχον καταστήσει ἰσόβροπον. Λέγεται ὅτι πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ ἔδαπανήθησαν 300 τάλαντα (ἐν τάλαντον 6,000 δραχμῶν), καὶ ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα ἐπορίσθησαν οἱ Ῥόδιοι ἐκ τῶν πολεμικῶν ἀποσκευῶν, τὰς ὁποίας ἐγκατέλειψε πρὸ τῆς πόλεως αὐτῶν ὁ Δημήτριος, ὅτε ἦρε τὴν πολιορκίαν, ἀποκαμῶν ἐκ τῆς παρατάσεως αὐτῆς».

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δηγούσης τῆς πρώτης ἐξαμηνίας τῆς Κορίνθου, παρακαλοῦνται οἱ ἔτι καθυστεροῦντες ν' ἀποτίσωσιν τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Ὁ ἐκδότης αὐτῆς, θέλων νὰ ἐπιφέρῃ βελτίωσιν εἰς τὸ περιοδικὸν τοῦτο, διακόπτει ἐπὶ τινὰ χρόνον τὴν ἐκδοσιν, πιθανῶς δὲ ἐν τῷ μέλλοντι θὰ ἐκδίδεται ἀπᾶς τοῦ μηνός, περιέχον περισστέραν ὕλην καὶ περ διατηρουμένης τῆς αὐτῆς συνδρομῆς.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ΚΟΡΙΝΝΙΕ